

ХАРИ ПОТЪР
И
ФИЛОСОФСКИЯТ КАМЪК

ДЖ. К. РОУЛИНГ

Излезли заглавия в поредицата
ХАРИ ПОТЪР

ХАРИ ПОТЪР И ФИЛОСОФСКИЯТ КАМЪК
ХАРИ ПОТЪР И СТАЯТА НА ТАЙНИТЕ
ХАРИ ПОТЪР И ЗАТВОРНИКЪТ ОТ АЗКАБАН
ХАРИ ПОТЪР И ОГНЕНИЯТ БОКАЛ
ХАРИ ПОТЪР И ОРДЕНЪТ НА ФЕНИКСА
ХАРИ ПОТЪР И НЕЧИСТОКРЪВНИЯ ПРИНЦ
ХАРИ ПОТЪР И ДАРОВЕТЕ НА СМЪРТТА

ПРИКАЗКИТЕ НА БАРДА БИЙДЪЛ
КУИДИЧЪТ ПРЕЗ ВЕКОВЕТЕ
ФАНТАСТИЧНИ ЖИВОТНИ И КЪДЕ ДА ГИ НАМЕРИМ

ХАРИ ПОТЪР И ФИЛОСОФСКИЯТ КАМЪК
(ИЛЮСТРОВАНО ИЗДАНИЕ)

ХАРИ ПОТЪР
И
ФИЛОСОФСКИЯТ КАМЪК

Превод Теодора Джебарова

ЕГМОНТ

*На Джесика, която обича приказки,
на Ан, която също ги обичаше,
и на Дий, която първа чу тази...*

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие
Harry Potter and the Philosopher's Stone

Copyright © 1997 J. K. Rowling

HARRY POTTER, characters, names and related indicia are trademarks
of and © Warner Bros. Entertainment Inc.
(s16)

J. K. Rowling has asserted her moral rights

Като израз на грижа и отговорност за опазването на околната среда, тази книга е отпечатана на хартия, произведена от сертифицирана дървесина от гори, стопанисвани по високоекологични и социални стандарти.

*Превод Теодора Джебарова
Коректор Таня Симеонова*

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Абагар“ АД, Велико Търново, 2016
Четиринадесета допечатка
Общ тираж: 96 230 бр.
ISBN 978-954-446-468-4

МОМЧЕТО, КОЕТО ОЖИВЯ

Госпожа и господин Дърсли, живеещи на улица „Привит Драйв“ номер четири, с гордост твърдяха, че – слава Богу! – са напълно нормални. Бяха от хората, от които най-малко ще очаквате да са замесени в нещо странно или загадъчно, защото просто не одобряваха такива глупости.

Господин Дърсли беше директор на фирма, наречена „Грънингс“, която произвеждаше дрелки. Беше едър, набит мъж, почти без врат, но затова пък имаше много големи мустаци. Госпожа Дърсли бе слаба и руса, с почти двойно по-дълъг врат от обикновените вратове, което ѝ вършеше добра работа, защото прекарваше голяма част от времето си да го протяга през оградата, за да шпионира съседите. Семейство Дърсли се гордееха със синчето си на име Дъдли – според тях по-добро момче от него нямаше никъде.

Семейство Дърсли имаха всичко, което искаха, обаче имаха и една тайна и най-големият им ужас беше някой да не я открие. Смятаха, че не биха понесли който и да било да узнае за семейство Потър. Госпожа Потър беше сестра на госпожа Дърсли, но двете не се бяха виждали от няколко години. Всъщност госпожа Дърсли се преструваше, че няма сестра, понеже сестра ѝ и нейният съпруг нехранимайко бяха толкова не-Дърсли, колкото изобщо бе възможно да бъдеш. Семейство Дърсли потръпваха при мисълта какво ли биха казали съседите, ако някой от семейство Потър се появеше на тяхната улица. Семейство Дърсли знаеха, че семейство Потър също имат синче, обаче никога

не го бяха дори зървали. Това момче беше още една сериозна причина да държат семейство Потър настрана – те не искаха Дъдли да общува с такова дете.

Щом господин и госпожа Дърсли се събудиха в онзи мрачен, сив вторник, когато започва нашата история, облачното небе навън не подсказваше с нищо, че скоро из цялата страна ще започнат да се случват странни и загадъчни неща. Господин Дърсли си тананикаше, избирайки за работа най-безличната си вратовръзка, а госпожа Дърсли клюкарстваше радостно, докато се бореше с пищящия Дъдли, за да го сложи на високото му столче.

Никой от тях не забеляза голямата улулица, която изпърха покрай прозореца.

В осем и половина господин Дърсли взе чантата си, целуна набързо госпожа Дърсли по бузата и се опита да целуне и Дъдли за сбогом, но не улучи, тъй като Дъдли беше изпаднал в ярост и замерваше стените с попарата си. „Паленцето ми!“ – изгука господин Дърсли, докато напускаше къщата. Качи се в колата си и излезе на заден ход от алеята на номер четири.

Чак на ъгъла забеляза първия признак за нещо чудновато – котка, която изучаваше градската карта. За миг господин Дърсли не осъзна какво е видял, после рязко извърна глава и погледна отново. На ъгъла на „Привит Драйв“ стоеше тигрова котка, но от карта нямаше и следа. Какво ли си е мислил? Трябва да е било някаква игра на светлината. Господин Дърсли примигна и впери поглед в котката. Тя на свой ред втреничи очи в него. Докато завиваше и караше нататък по главната улица, господин Дърсли наблюдаваше котката в огледалото за обратно виждане. Сега тя четеше табелата, на която пишеше „Улица „Привит Драйв“ – не, *гледаше* табелата; котки не могат да разчитат *нищо* градски карти, *нищо* табели! Господин Дърсли разтърси глава и изключи котката от мислите си. Докато шофираше към града, не мислеше за нищо друго, освен за голямата поръчка за дрелки, която се надяваше да получи този ден.

Обаче в покрайнините на града нещо друго измести дрелки-

те от съзнанието му. Както си чакаше в обичайното сутрешно задръстване, не можеше да не забележи, че наоколо се движат множество странно облечени хора. Хора с мантии! Господин Дърсли не можеше да понася хора, които се обличат с необикновени дрехи – какви труфила се виждаха по младежите! Предположи, че това е някаква глупашка нова мода. Забарабани с пръсти по волана и очите му се спряха върху група такива чудаци, застанали съвсем наблизко. Те възбудено си шепнеха нещо. Господин Дърсли се разяри, като видя, че двама от тях съвсем не бяха млади. Ами онзи мъж сигурно бе по-възрастен от самия него, пък носеше изумруденозелена мантия! Какво безобразие! После на господин Дърсли му хрумна, че това навярно е някакъв глупав номер – тези хора сигурно събираха пари за нещо... да, такава ще да е работата. Уличното движение се освободи и няколко минути по-късно господин Дърсли вкара автомобила си в паркинга на фирма „Грънингс“ с мисли, отново насочени към дрелките.

В кабинета си на деветия етаж господин Дърсли винаги работеше с гръб към прозореца. Ако не седеше така, тази сутрин щеше да му е по-трудно да се съсредоточи върху дрелките. Той не съзря совите, които прелитаха посред бял ден, въпреки че хората долу на улицата ги виждаха, сочеха ги и зяпаха със зинали уста, докато сова подир сова минаваха над главите им. Повечето от тях не бяха виждали такава птица дори нощем. Господин Дърсли обаче прекара един съвсем нормален безсовов предиобед. Наруга петима души. Проведе няколко важни телефонни разговора и покрещя още малко. Беше в много добро настроение до обяд, когато реши да се поразтъпче и да пресече улицата, за да си купи нещо от хлебарницата насреща.

Беше забравил напълно хората с мантиите, докато не видя група от тях до хлебарницата. Изгледа ги ядосано на минаване. Не знаеше защо, но те го смущаваха. Тези също си шепнеха възбудено помежду си, а той не видя нито една касичка за събиране на пари. Едва когато ги подминаваше на връщане, стиснал в книжна кесия голяма поничка, той долови няколко думи от

това, което си говореха.

– Семейство Потър, точно така, това чух...

– ... да, техният син – Хари...

Господин Дърсли спря като закован. Обзе го страх. Хвърли поглед назад към шепнещите, сякаш искаше да им каже нещо, но после се отказа.

Втурна се обратно през улицата, качи се бързо в кабинета си, нареди сопнато на секретарката да не го безпокои, грабна телефона и почти беше набрал домашния си номер, когато си промени решението. Върна слушалката върху вилката и взе да си глади мустака, като си мислеше... че се държи глупаво. Потър не беше особено рядко име. Сигурно съществуваха сума хора на име Потър, които имат син, наречен Хари. Като се замисли, установи, че даже не е убеден дали племенникът му *наистина* се казва Хари. Никога не бе дори виждал момчето. Можеше да е Харви. Или Харолд. Нямаше никакъв смисъл да тревожи госпожа Дърсли – тя така се разстройваше при всяко споменаване на сестра ѝ. Не я кореше – ако *самият той* бе имал такава сестра... Но все пак тези хора с пелерините...

Следобед му беше много по-трудно да се съсредоточи върху дрелките и когато напусна сградата в пет часа, все още бе така разтревожен, че се блъсна в някого точно пред вратата.

– Извинете! – промърмори, тъй като дребничкият старец се препъна и едва не падна.

Минаха няколко секунди, преди господин Дърсли да осъзнае, че този човек носи виолетова мантия. Не изглеждаше никак разстроен от това, че едва не го повалиха на земята. Напротив, лицето му се разтегли в широка усмивка и той каза с писклив глас, който накара минавачите да го загледат втрещено:

– Не се извинявайте, драги ми господине, защото днес нищо не може да ме обезпокои! Радвайте се, тъй като Вие-знаете-кой най-сетне си отиде! Дори мъгли като вас би трябвало да празнуват в този щастлив, прещастлив ден!

После старецът прегърна господин Дърсли през кръста и продължи нататък.

Господин Дърсли остана като вкаменен на мястото си. Някакъв съвършено чужд човек го беше прегърнал! Смътно си спомни, че го бе нарекъл и *мъгъл* – каквото и да означаваше това. Беше потресен. Забърза към колата си и потегли към дома, като се надяваше, че си измисля разни неща, което никога преди дори не бе и допускал, защото не одобряваше измислиците.

Когато навлезе в аляята на номер четири, първото, което видя – и то не оправи настроението му, – беше тигровата котка от сутринта. Сега седеше върху градинската зидана ограда. Сигурен беше, че е същата – имаше същата шарка около очите.

– Къш! – извика господин Дърсли.

Котката не мръдна. Само го погледна строго. Господин Дърсли се запита дали това е нормално котешко поведение. Като се мъчеше да се овладее, той отключи вратата на къщата. Все още беше твърдо решен да не споменава нищо пред жена си.

Госпожа Дърсли бе прекарала един приятен нормален ден. По време на вечеря му разказа всичко за проблемите на госпожа съседката с нейната дъщеря и как Дъдли бил научил нов израз – „Няма пък!“ Господин Дърсли опита да се държи нормално. След като сложиха Дъдли да спи, бащата отиде във всекидневната тъкмо навреме, за да чуе последния репортаж от вечерните новини:

– И накрая: Наблюдатели на птици отвред съобщават, че днес совите в страната са проявили много странно поведение. Въпреки че те обикновено ловуват нощем и почти никога не се виждат на дневна светлина, от изгрев слънце насам са били забелязани стотици такива птици, които летели във всички посоки. Специалистите не са в състояние да обяснят защо совите внезапно са променили навика си да спят денем. – Тук говорителят си позволи да се ухили. – Крайно мистериозно! А сега давам думата на Джим Макгъфин, който ще ви представи прогнозата за времето. Дали тази вечер ще има нови валежи от сови, а, Джим?

– Е, Тед – обади се метеорологът, – това не мога да кажа,

обаче не само советите са се държали чудновато днес. Зрители толкова далеч един от друг, като например от Кент, Йоркшир и Дънди, ми съобщиха по телефона, че вместо дъжда, който им обещах вчера, е имало порои от падащи звезди! Може би някои хора са отпразнували предварително Нощта на кладите* – но, мили хора, тя всъщност се пада чак другата седмица! Обаче за тази вечер мога да обещавам една мокра нощ.

Господин Дърсли замръзна във фотьойла си. Падащи звезди над цяла Великобритания? Сиви, които летят посред бял ден? Навред тайнствени хора с мантии? И шепотът, шепотът за семейство Потър...

Госпожа Дърсли влезе във всекидневната с две чаши чай. Нямахме как. Той трябваше да ѝ каже нещо. Притеснено се изкашля.

– Хм... Петуния, мила моя, обаждала ли ти се е напоследък сестра ти?

Както и беше очаквал, госпожа Дърсли доби възмутен и ядосан вид. В края на краищата обикновено се правеха, че тя няма сестра.

– Не – отвърна сега рязко. – Защо?

– Странни неща в новините – промърмори господин Дърсли. – Сиви... падащи звезди... а в града днес имаше сума чудновати хора...

– *Е, и?* – сопна му се госпожа Дърсли

– Ами, просто си помислих... че може би... всичко това има нещо общо с... разбираш ли... с *нейните приятели*.

Госпожа Дърсли отпи от чая със свити устни. Господин Дърсли се питаше дали да посмее да ѝ спомене, че е чул името Потър. Реши, че не смее. Вместо това каза колкото е възможно по-нехайно:

– Синът им... трябва да е горе-долу на възрастта на Дъдли, нали?

– Предполагам – рече госпожа Дърсли хладно.

– Как се казваше? Не беше ли Хауърд?

* Отбелязва се в Англия на 5 ноември. – Б. пр.

– Хари. Отвратително просташко име, ако питаш мен.

– А, да – възкликна господин Дърсли и сърцето му се сви болезнено. – Да, напълно съм съгласен с теб.

Когато се качиха горе да си легнат, не спомена нито дума повече по въпроса. Докато госпожа Дърсли беше в банята, господин Дърсли се шумугна до прозореца на спалнята и надникна в градината пред къщата. Котката беше все още там, втренчила поглед надолу по „Привит Драйв“, сякаш очакваше нещо.

Нима той си въобразяваше разни работи? Можеше ли всичко това да има общо с Потъррови? Ако беше тъй... ако излезеше найеве, че са сродени с една двойка такива... той не би го понесъл.

Семейство Дърсли си легнаха. Госпожа Дърсли заспа бързо, но господин Дърсли лежеше буден и мислено си преповтаряше всичко. Последната му утешителна мисъл, преди да заспи, беше, че дори ако Потъррови бяха замесени, нямаше причина да потърсят него и госпожа Дърсли. Потъррови знаеха отлично какво той и Петуния мислят за тях и такива като тях... Той не виждаше как двамата с Петуния биха могли да бъдат въввлечени в каквото и да било, което можеше да се случи. Прозина се и се обърна. Тях то не би могло да засегне.

Колко дълбоко се лъжеше!

Господин Дърсли може и да беше потънал в неспокоен сън, ала котката на зида отвън не показваше никакви признаци на сънливост. Седеше неподвижно като статуя, вперила непримигващи очи в далечния ъгъл на „Привит Драйв“. Дори не трепна, когато на съседната улица се затръшна вратата на една кола, нито когато две сови профучаха над нея. Всъщност стана почти полунощ, преди котката изобщо да помръдне.

На ъгъла, който тя бе наблюдавала, се появи мъж. Появи се така внезапно и безшумно, та човек би помислил, че просто е изникнал из земята. Опашката на котката потрепна и животното примижа.

Никога на „Привит Драйв“ не бяха виждали такъв човек. Беше висок, слаб и много стар, ако се съдеше по сребрилата

му коса и брада, които бяха толкова дълги, че би могъл да си ги втъкне в колана. Носеше дълги одежди, пурпурна мантия, която метеше земята, и ботуши с висок ток и катарамии. Сините му очи бяха светли, ясни и бляскаха иззад очилата му с форма на полумесец, а носът му бе много дълъг и гърбав, сякаш е бил чу-пен поне два пъти. Името на този мъж беше Албус Дъмбълдор.

Албус Дъмбълдор като че ли не съзнаваше, че току-що е попаднал на улица, където всичко, свързано с него – от името до ботушите му – беше нежелано. Ровеше усърдно из джобовете на мантията си и търсеше нещо. Обаче явно съзнаваше, че е наблюдаван, защото внезапно хвърли поглед към котката, която все още го гледаше втренчено от другия край на улицата. По някаква причина видът на котката, изглежда го развесели. Той се изкикоти и промърмори:

– Трябваше да се досетя.

Успя да намери във вътрешния си джоб онова, което търсеше. Приличаше на сребърна запалка. Той я отвори, вдигна я високо и щракна с нея. Най-близкият уличен фенер угасна с тих пукот. Отново щракна – следващият фенер мигна и притъмня. Дванайсет пъти щракна със Загасителя, докато на цялата улица останаха да светят само две мънички точици в далечината – очите на котката, която го наблюдаваше. Ако някой надник-неше сега през прозореца си – дори госпожа Дърсли с острия си поглед, – изобщо не би могъл да види какво става долу на паважа. Дъмбълдор пхна Загасителя обратно в мантията си и тръгна към номер четири, където седна на зида до котката. Не я погледна, но подир малко ѝ заговори.

– Каква изненада да ви видя тук, професор Макгонъгол!

Извърна се да се усмихне на котката, обаче тя беше изчез-нала. Вместо това, той се усмихваше на жена с доста строг вид, която имаше правоъгълни очила с точно същата форма, каквато беше шарката около очите на котката. Тя също носеше мантия, и то изумруденозелена. Черната ѝ коса бе прибрана в стегнат кок. Изглеждаше смутена.

– Как разбрахте, че съм аз? – попита.

– Но, любезна госпожо професор, никога не съм виждал котка да седи така сковано!

– И вие щяхте да сте скован, ако бяхте седели цял ден върху един зид – каза професор Макгонъгол.

– Цял ден? Когато можехте да празнувате? Докато идвах насам, сигурно съм минал покрай дузина тържества и празненства.

Професор Макгонъгол изсумтя ядосано.

– О, да, всички празнуват наистина – изрече припряно. – Човек би предположил, че ще бъдат по-предпазливи, ама не... Дори мъгълите са забелязали, че става нещо. Съобщиха го в техните новини – тя посочи с глава тъмния прозорец на всекидневната на семейство Дърсли. – Чух го. Ята сови... падащи звезди... Те не са чак толкова глупави. Нямаше как да не забележат нещо. Падащи звезди на юг в Кент... Бас ловя, че това е бил Дедалус Дигъл. Никога не е имал много ум в главата.

– Не трябва да ги обвинявате – възрази Дъмбълдор кротко. – Цели единайсет години имахме съвсем малко поводи за празнуване.

– Знам – отвърна професор Макгонъгол раздражено. – Но това не е причина да си загубим ума. Хората съвсем лекомислено са тръгнали по улиците посред бял ден, без дори да се облекат с мъгълски дрехи, и разпространяват слухове.

Хвърли остър поглед встрани към Дъмбълдор, сякаш се надяваше той да ѝ каже нещо, но мъжът не го стори, така че тя продължи:

– Само това оставаше – точно в деня, когато Вие-знаете-кой изглежда най-сетне е изчезнал, мъгълите да научат всичко за нас! Надявам се *действително* да си е отишъл, Дъмбълдор, а?

– Наистина изглежда така – отвърна Дъмбълдор. – Трябва да сме много благодарни. Искате ли едно шербетово лимонче?

– Едно *какво*?

– Шербетово лимонче. Това са вид мъгълски бонбони, които доста обичам.

– Не, благодаря – каза професор Макгонъгол хладно, сякаш

смяташе, че това не е подходящ момент за шербетови лимончета. – Както казах, дори Вие-знаете-кой *действително* да си е отишъл...

– Любезна госпожо професор, не би ли трябвало един разумен човек като вас да го нарича с името му? Цялата тази глупост с „Вие-знаете-кой“... От единайсет години се опитвам да убедя хората да го наричат с истинското му име: *Волдемор*. – Професор Макгонъгол трепна, но Дъмбълдор, който разлепваше две шербетови лимончета едно от друго, като че ли не забеляза. – Всичко става толкова объркано, ако продължаваме да казваме „Вие-знаете-кой“. Никога не съм виждал причина да се страхувам да произнеса името на Волдемор.

– Знам, че не сте – каза професор Макгонъгол и гласът ѝ звучеше полураздразнено, полувъзхитено. – Но вие сте различен. Всички знаем, че вие сте единственият, от когото Вие-знаете... ох, добре, *Волдемор*... се страхуваше.

– Ласкаете ме – рече Дъмбълдор спокойно. – Волдемор имаше сили, които аз никога не ще имам.

– Само защото сте твърде... да речем... *благороден*, за да ги използвате.

– Добре че е тъмно. Никога не съм се изчервявал толкова силно, откакто Мадам Помфри ми каза, че харесва новите ми наушници.

Професор Макгонъгол стрелна Дъмбълдор с остър поглед и каза:

– Совите не са нищо в сравнение със *слуховете*, които се носят навред. Знаете ли какво казват всички? За това защо е изчезнал? За това какво в края на краищата го е спряло?

Професор Макгонъгол като че ли беше стигнала до темата, която най-много държеше да разисква – истинската причина, задето бе чакала цял ден върху студения твърд зид, – защото нито като котка, нито като жена не беше устремявала в Дъмбълдор такъв пронизващ поглед, какъвто му отправи сега. Явно че каквото и да казваха „всички“, тя нямаше да го повярва, докато Дъмбълдор не ѝ потвърдеше, че е вярно. Дъмбълдор обаче

си избираше друго шербетово лимонче и не отговори.

– *Казват, че* – продължи тя настойчиво – миналата нощ Волдемор се появил в Годрикс Холоу. Отишъл да се срещне със семейство Потър. Носи се слух, че Лили и Джеймс Потър са... са... че те са... *мъртви*.

Дъмбълдор сведе глава. Професор Макгонъгол изстена.

– Лили и Джеймс... Не мога да повярвам... Не исках да повярвам... Ох, Албус...

Дъмбълдор протегна ръка и я потупа по рамото.

– Знам... знам... – каза потиснато.

Гласът на професор Макгонъгол трепереше, когато продължи:

– Това не е всичко. Говорят, че се опитал да убие сина на Потъррови, Хари. Но... не могъл. Не могъл да убие това момченце. Никой не знае защо или как, но говорят, че като не могъл да убие Хари Потър, силата на Волдемор някак се пречупила... и затова е изчезнал.

Дъмбълдор кимна мрачно.

– Значи... значи е *вярно*? – запъна се професор Макгонъгол. – След всичко, което е направил... всички хора, които е убил... не могъл да убие едно момченце? Просто поразително... от всички неща, които можеха да го спрат... Но как – о, небеса! – Хари е оживял?

– Можем само да гадаем – каза Дъмбълдор. – И навярно никога няма да узнаем.

Професор Макгонъгол намери дантелената си носна кърпичка и избърса очите си под очилата. Дъмбълдор подсмръкна силно, извади от джоба си златен часовник и взе да го оглежда. Беше много странен часовник. Имаше дванайсет стрелки и никакви цифри. Вместо това по ръба му се движеха малки планети. Очевидно за Дъмбълдор той все пак беше ясен за разчитане, защото го пъкна обратно в джоба си и каза:

– Хагрид закъснява. Впрочем, предполагам, той ви е казал, че ще бъда тук?

– Да – отговори професор Макгонъгол, – обаче не вярвам вие

да ми кажете *защо* сте именно тук.

– Дойдох да предам Хари на леля му и вуйчо му. Той няма други роднини.

– Да не искате да кажете... *Не може* да имате предвид хората, които живеят *тук*?! – възкликна професор Макгонъгол, като скоочи на крака и посочи номер четири. – Дъмбълдор... не можете! Цял ден ги наблюдавах. Не бихте могли да намерите двама души, които по-малко да приличат на нас. И това тяхно синче... Видях го как риташе майка си, докато вървяха по улицата, и врещеше за бонбони. Хари Потър не може да живее тук!

– Това е най-доброто място за него – заяви Дъмбълдор твърдо. – Леля му и вуйчо му ще са в състояние да му обяснят всичко, когато порасне. Написал съм им писмо.

– Писмо? – повтори професор Макгонъгол отпаднало, като седна отново на зида. – Наистина ли мислите, Дъмбълдор, че можете да обясните всичко това в едно писмо? Тези хора никога няма да разберат момчето. Той ще стане прочут... ще стане легенда... Не бих се изненадала в бъдеще днешният ден да е известен като Деня на Хари Потър... Ще се пишат книги за Хари... всяко дете по света ще знае името му!

– Именно – съгласи се Дъмбълдор, като гледаше много сериозно над ръба на очилата си, подобни на полумесец. – Ще е достатъчно да завърти главата на всяко момче. Прочут, преди да е проходил и проговорил! Прочут за нещо, което дори няма да помни! Не разбирате ли колко по-добре е да израсте далеч от всичко това, докато бъде готов да го възприеме?

Професор Макгонъгол отвори уста, премисли, преглътна и най-сетне каза:

– Да... да, прав сте, разбира се. Но как ще дойде момчето тук, Дъмбълдор?

Внезапно заоглежда мантията му, сякаш мислеше, че може да е скрил Хари под нея.

– Хагрид ще го донесе.

– Мислите ли, че е... *разумно*... да поверите на Хагрид нещо толкова важно?

– Бих поверил на Хагрид дори и живота си – отговори ѝ Дъмбълдор.

– Съгласна съм, че е храбър – рече професор Макгонъгол неохотно, – но не можете да отречете, че е небрежен. Склонен е да... Какво е това?

Някакъв тих боботещ шум бе нарушил тишината около тях. Постепенно се усилваше, докато те гледаха нагоре и надолу по улицата, за да видят фарове. После нарасна до рев на мотор и двамата погледнаха нагоре към небето... От въздуха се спусна огромен мотоциклет и се приземи на улицата пред тях.

Макар че мотоциклетът беше огромен, не представляваше нищо в сравнение с човека, седнал върху него. Той бе почти двойно по-висок от нормален мъж и поне пет пъти по-широк. Изглеждаше прекалено голям, за да е истински, и толкова див – дълги кичури гъста черна коса и брада прикриваха по-голямата част от лицето му, имаше длани колкото капаци на кофи за смет, а краката му, обути в ботуши, приличаха на бебета делфини. В грамадните си мускулести ръце държеше вързоп в одеяло.

– Хагрид! – каза Дъмбълдор с нотка на облекчение в гласа. – Най-сетне! И откъде намери този мотоциклет?

– ’Зех го назаем, професор Дъмбълдор – отговори великанът, докато слизаше внимателно от мотоциклета. – Младият Сириус Блек ми го зае. Нося го, сър.

– Нямахте проблеми, нали?

– Не, сър... къщата беше почти разрушена, ама аз го измъкнах невредим, преди мъгълите да плъзнат наоколо. Заспа, додето летяхме над Бристол.

Дъмбълдор и професор Макгонъгол се наведоха над вързопата в одеялото. Вътре едва се виждаше дете, потънало в дълбок сън. Под къдрица от катраненочерната коса на челото му те забелязаха рана със странна форма, подобна на мънция.

– Това ли е...? – прошепна професор Макгонъгол.

– Да – каза Дъмбълдор. – Този белег ще му остане завинаги.

– Не бихте ли могли да направите нещо, Дъмбълдор?

– Дори да можех, не бих. Белезите понякога са полезни. Самият аз имам един над лявото си коляно и той е точен план на лондонското метро. Е... дай ми го, Хагрид... Да приключваме с тази работа!

Дъмбълдор взе Хари на ръце и се обърна към къщата на семейство Дърсли.

– Може ли... може ли да се сбогувам с него, сър? – попита Хагрид.

Наведе огромната си космата глава над Хари и му лепна една навярно много бодлива мустаката целувка. Сетне Хагрид изведнъж нададе вой като ранено куче.

– Шшшшт! – изсъска професор Макгонъгол. – Ще събудиш мъгълите!

– Извинявайте – захлипа Хагрид, като извади голяма носна кърпа на точки и скри лицето си в нея, – ’ма не мога да го понеса... Лили и Джеймс мъртви... и бедничкият малък Хари да живурка с мъгъли...

– Да, да, всичко това е много тъжно, обаче трябва да се овладееш, Хагрид, иначе ще ни открият – прошепна професор Макгонъгол и потупа Хагрид внимателно по ръката.

Дъмбълдор прекрачи ниския градински зид и тръгна към входната врата. Положи Хари нежно върху площадката, извади от мантията си писмо, втъкна го в одеялото на детето и после се върна при другите двама. Цяла минута те стояха и гледаха вързопчето – раменете на Хагрид се тресяха, професор Макгонъгол примигваше яростно, а искрящата светлина, която обикновено блестеше в очите на Дъмбълдор, сякаш бе угаснала.

– Е – каза Дъмбълдор накрая, – това е. Нямаме повече работа тук. Можем да се присъединим към тържествата.

– Да – обади се Хагрид с много приглушен глас. – Най-добре да се отърва от тоя мотор. Лека нощ, професор Макгонъгол... професор Дъмбълдор...

Като избърса с ръкава на якето си сълзите, бликащи от очите му, Хагрид се метна на мотоциклета и запали мотора. Той се издигна с рев във въздуха и изчезна в нощта.

– Очаквам да се видим скоро, професор Макгонъгол – каза Дъмбълдор и ѝ кимна.

В отговор професор Макгонъгол си издуха носа.

Дъмбълдор се обърна и тръгна обратно по улицата. На ъгъла спря и извади Загасителя от сребро. Щракна веднъж с него и дванайсет светещи кълба се втурнаха към своите фенери, така че „Привит Драйв“ внезапно засия в оранжево и той успя да забележи как една тигрова котка се шумгуна зад ъгъла в другия край на улицата. Едва можеше да различи вързопа на площадката на номер четири.

– На добър час, Хари! – прошепна Дъмбълдор, завъртя се на тока си, мантията му изсвистя и той изчезна.

Вятърът разроши спретнатите живи плетове по улица „Привит Драйв“, която се стелеше тиха и чиста под мастиленото небе – последното място, на което би могло да се очаква да се случат чудновати неща. Хари Потър се обърна в своето одеяло, без да се събуди. Едната му ръчичка хвана здраво писмото до него и той продължи да спи, без да знае, че е необикновен, без да знае, че е прочут, без да знае, че след няколко часа ще се събуди от писъка на госпожа Дърсли, когато тя отвори вратата, за да изнесе бутилките за мляко, нито че ще прекара следващите няколко седмици мушкан и щипан от братовчед си Дъдли... Не можеше и да знае, че в същия този миг на тайни събирания хора из цялата страна вдигаха чаши и казваха с приглушен глас:

– За Хари Потър... момчето, което оживя!